

מסורת הש"ס

(א) [מסופתה ונחסי פיה... (ב) וי"ו חופות לניל... (ג) וי"ו חופות לניל... (ד) וי"ו חופות לניל... (ה) וי"ו חופות לניל... (ו) וי"ו חופות לניל... (ז) וי"ו חופות לניל... (ח) וי"ו חופות לניל... (ט) וי"ו חופות לניל... (י) וי"ו חופות לניל... (יא) וי"ו חופות לניל... (יב) וי"ו חופות לניל... (יג) וי"ו חופות לניל... (יד) וי"ו חופות לניל... (טו) וי"ו חופות לניל... (טז) וי"ו חופות לניל... (יז) וי"ו חופות לניל... (יח) וי"ו חופות לניל... (יט) וי"ו חופות לניל... (כ) וי"ו חופות לניל... (כא) וי"ו חופות לניל... (כב) וי"ו חופות לניל... (כג) וי"ו חופות לניל... (כד) וי"ו חופות לניל... (כה) וי"ו חופות לניל... (כו) וי"ו חופות לניל... (כז) וי"ו חופות לניל... (כח) וי"ו חופות לניל... (כט) וי"ו חופות לניל... (ל) וי"ו חופות לניל...]

מסוס דאיכא חזו ושוק. דשלמים שצריך ליתן לכהן וז"ל לחת דלא כל חד וחד שמה האי הוי פסק ונמלא מאכילו לכהן שלא נמנה עליו: וניסי כל חד וחד. מינייהו חד כהן ונימניה אפסמו: ה"ג וניסי כולסו חתשה חד כהן דלא עבד פסח ונימניה כהדי כל חד וחד. דמנה נפסק איכא חד דקא נפיק ביה ויחבל חזו ושוק של כולם: דקא ממעט באכילה דשלמים. בזמן אכילתו שאוכל את כולם ליום ולילה ושוך את הנימניה וואס שלמים הוא עדיין אינו נותר ונמלא שורק דקאש כשרים: וניסי כמותר הפסח. מתחלתו ימנה עליו אס שיהי כהן זה ויהי מותר הפסח שהוא קרב שלמים והוא כפסח שנאלל ליום ולילה א ויהי מניח כמסופתה וזוהנחסי בפ' (ה) הפסח שנמערב. ומאזי אין מפרישין קרבן מתחלה לשה (ו) נותר שהיחך יכול להיות מותר הפסח והרי שס פסח לא חל עליו מעולם שהרי זה כבר יאל: ונותרו וניסי כמותר הפסח. ויבאש אנשים שנותרו להס פסח. מי או מעות פסח ויקחו להם כהמות וימנה כל אחד על שלו אס עלי צעל מוס היה הרי זה פסח ואס לאו הרי הוא כמות שהוא מותר הפסח שלמים ונאלל ליום ולילה: וניסי כמותר. וז"ל לקמן ד' וזה שמה פסח הוא וקא עביד עבודה כקדשים: קרבן נשים. לא נעי סמיכה: פסח כשפיכה. כמות מן המזרק לקיר המזבח כנגד היסוד דנפקא לך מתן עד דפסק מרס ונחך (שפ"ק) כמסכת ונחסי בפ' ד"ש (דף ל"ה). ובשלמים כתיב וזיקה שורק למרחוק מן המזרק למזבח ואין מתן אכזב אלא כחטאת דכתיב כה"ש בצלצבו אל כל שרר קרבנות שדס יתן לקיר מערבי וקיר דרומי: לכמהל נמי. בתמייה:

האשה פרק שמיני פסחים

פ"א.

האי כהן היכי דמי אי דעבר פסח בו. וז"ל וניתי כהן קטן ויש לומר דעדיפא מינה פריך: וניתי מותר פסח. לא כפי הקונטרס שיקדים לשה מותר אס שלו היה חס דבזה לא היה טועה הגמרא אלא נראה לריי שיקדים לפסח ואס צעל מוס שלו יאל בזה ואס לאו יאל מותר פסח ופריך דלא הוי מותר פסח אלא היכא שהופרש לגמרי ונמותר: ונמותרו וניתי מותר פסח. וז"ל ויחך ישכר מותר זה לפסח הא לקמן בפרק מי שהיה טמא (דף נ"ט). פליגי רבי זכאי ורבי יהודה אן צעיקן אפי' דמי מני חזורה ראשונה אלל כ"ע מודו דאס נשאר שמה אחת צלל צעילס דלא חזי מו לפסח וי"ל הכא כשהפריש צ' פסחים לאחריות ונימותר לו א' דלוי נפסל משוס שהניחו ימידי וז"ל אכתי למאן דלא צעי עקירה שלמים לשס פסח קשמיט ועוד איך ימכרוו האמר לקמן המזבח עולמו ושלמיו לא עשה כלום וי"ל כיון דאיכא אינש דלריך ליה לכ"ע צעי עקירה כדלמרי' כממדי נשמיט (לפ"ל דף ס"ד). כגון שהיו צעילס טמאי ממיה ואי מותר פסח צעיקת איירי כדפירש קונטרס אחי שפיר: דאירלן פסח צ"ב וי"ל. קשה לריי דמן פ"ק דנדרות (ד' ג.) כל הנאלתין ליום אחד מנותר עד שיעלה עמוד השחר וקאמר בגמרא (שס דף ט"ו). ואילו אכילת פסחים לא קמי ונימיהו ק"ש והלל כו' ואכילת פסחים מנותר עד שיעלה עמוד השחר ומאי קא פריך והא הכא משמע דשיך למימני בני פסח יוס ולילה וז"ל כי צללל הנאלתין ליום ולילה ונימיהו הכס וי"ל דתמה הוי ליה למימני נדידא אס אימא דנאלל עד עמוד השחר לאפוקי ממנשה דלחזרו מקומן (ונחסי דף ט"ו). דקתני אינו נאלל אלא עד תלות והיינו מדלורימא דומיה דלחריני ויין דלא קמי ליה כהדיא ש"מ דקבר דלוי נאלל אלא עד תלות כמנש' לחזרו מקומן: ואירלן פסח צ"א בפי סמיכה. סמיכה ליה סמיכה צלל כמו צעיקן דאי לא צעיקן אלא כל דהו לא הוי עבודה כקדשים א ונאלן דורשין (מנינה דף ט"ו): פלוגתא ד' דמנאי הוא: הני בידי דעבר. והיה דלכולהו אמרי הוי אפמיכה ואתמנתו וואנדר ותימה וי' כשציל דשמי ייה נותר או משוס סמיכה דלא מעכא או לא יששו ממנות כהלפתן יכנס ל ידי ספק כרת וי"ל דטוב שדמה ספק כרת שאל ואל מעשה ממה שיעשו רובס שלא כקוגן כי ככר רובס עשו פסח: אלא אי אמרת ד"א אבנינהו בו. תימה דכפ' אין צין המודר (גמרי דף ל"ג). מוקן רבי זכאי אליבא דרבי יוחנן וימין רבינא דשה לבית אבות לאו דלורימא דאי דלורימא אבישרא קאי ומזכה להון והכא מוקי לה רבי יוחנן דלמניניהו מעיקרא וי"ל דהכא ה"פ אי אמרת

עין משפט
גר מצוה

זו א מ"י פ"ג מלכות
משנה קרינת הלכה
ו סגן עשר קפ:
ז ב ס פ"ה הלכה ז:
י ב מ"י פ"ג מלכות
פסול המוקדש ה' א
ו פ"ה הלכה א:
י ב מ"י פ"ה מלכות
קרבן פסח הלכה ו
פ"ג הלכה ט וי"ה
מלכות מעשה הקרבנות
הלכה ז:
כ א מ"י פ"ג מלכות
פסול המוקדשין הלכה
ג:
כ א מ"י פ"ג מלכות
ק"פ הלכה ט:
כ ב מ"י פ"ג מלכות
ק"פ הלכה ז:
רבינו הנאל

רבינו הנאל

וניתי וניתי כמותר הפסח, פי ירישיו שבות ויארר אלו מותר בפסח יקנה כבש ויהא וימא א' ירדי בעל כום נדיו הוא פסח, ואי ירדי תם הוה לכו הא מותר פסח, דמותר נאלל ליום ולילה כפסח, ואמרין ובי מסרישין תחלה למותר, כלומר אפשר להיות מוקדש הוא עצמו המופרש מותר לא יקרא מותר אלא אם הקריבו עיקר. ואמרין ונותר וניתי מותר הפסח, פי יב קבש עו שימא אדם שהפריש מעות לפסח וקנה כבש ונשתירו אצלו מן המעות דמי כבש אחד והוא מותר הפסח, יקח המעות מצל אוהו האיש ויקנה כון כבש ויתנה ויארר, אם שלי היה בעל כום זה פסח שלי, ואס שלי כשהו פסח זה הבכש יהיה שלמים וכן כל חד וחד, ורחיני אמאי לא עבדו הכי כמס' סמיכה, דמותר הפסח אינו טעון סמיכה, ואלו שלמים טעונין סמיכה, ותינה קרבן אנשים כו, ואסיקא אמר דאמרין ופטרין מלשכות פסח שני דאעביד, לכחילה נמי מהררי ואי משכבין, ואפרי לוו למיעבד כו, ואי לא משכבין כלל פטור, כ"ג, ותינה האומר לבניו הריני שוחט הפסח עו מי שיעלה ככס ראשון לירושלים כו ש"ס יש ביהרה, כראמרין לעילא, אמר ר' יוחנן מתנייהו בשעת עליהם כלם, וכי לא אמר להם כן אלא כרי לודון כבצות, ודיקא מתני כותיה דקתני ומנה את אחיו עמו, סבר שמשעת שחט את יריהו מפינו עו שישחט ר' שמעון אומר עד שישחט הדר, ואוקימנא מחלוקת למישך דתיק סבר מהות משה, מחיותיה דשה, כלומר כיון שנשחט עתק שם מעליו, ר' שמעון סבר מחיותיה דשה (הוא) מדר שהוא חי, והא וז, זה הדר שהוא הנפש, וניא נמי הכי נמין ומישכין ויהם ממנו עד שישחט ר'ש אומר נמנין (עו) (שירוק) (שחטן) ומשכין עד שירוק הדר.

למותרו וניתי כמותר הפסח. ויבאש אנשים שנותרו להס פסח. מי או מעות פסח ויקחו להם כהמות וימנה כל אחד על שלו אס עלי צעל מוס היה הרי זה פסח ואס לאו הרי הוא כמות שהוא מותר הפסח שלמים ונאלל ליום ולילה: וניסי כמותר. וז"ל לקמן ד' וזה שמה פסח הוא וקא עביד עבודה כקדשים: קרבן נשים. לא נעי סמיכה: פסח כשפיכה. כמות מן המזרק לקיר המזבח כנגד היסוד דנפקא לך מתן עד דפסק מרס ונחך (שפ"ק) כמסכת ונחסי בפ' ד"ש (דף ל"ה). ובשלמים כתיב וזיקה שורק למרחוק מן המזרק למזבח ואין מתן אכזב אלא כחטאת דכתיב כה"ש בצלצבו אל כל שרר קרבנות שדס יתן לקיר מערבי וקיר דרומי: לכמהל נמי. בתמייה:

משום דאיכא חזו ושוק דכהנים הוא דאכלי ליה וניתי כל חד וחד כהן בהדיה האי כהן היכי דמי אי דעביד פסח דילמא האי פסח הוא ונמצא פסח נאלל שלא למנויו ואי דלא עביד פסח דילמא שלמים הוא ולא עביד פסח וניתי כל (ה) חמשה * חד כהן דלא עבד פסח ונימני עילויה הני חמשה פסחים דממה נפשך איכא חד דלא עביד פסח וקא נפקי ביה אלא משום דקא ממעיט באכילה שלמים דאילו פסח ליום ולילה ואילו שלמים לשי ימים ולילה אחד * וניתי מותר הפסח ונימא אי ירדי בעל מים האי דאייתי השתא ניהוי פסח אי ירדי תם הוא ניהוי האי דאייתי השתא שלמים * דמותר הפסח * נאלל ליום ולילה אחד * וכו' מפרישין תחלה למותרו ונמותרו וניתי מותר הפסח אלא משום סמיכה * דאילו פסח לא בעי סמיכה ואילו מותר בעי סמיכה הא תינה קרבן אנשים קרבן נשים מאי איכא למימר אלא משום מתנות דאילו פסח מותרה אחת ואילו שלמים שתיים שהן ד' מאי נפקא מינה והא * תנן * כל הניתנין על מזבח החיצון שנתנן במתן אחת כפר אלא משום דאילו * פסח בשפיכה ואילו שלמים בוריקה מאי נפקא מינה והא * תניא * הכל הניתנין בוריקה שנתנן בשפיכה יצא אימר דקא אמרין: דאי עבד לכתחלה נמו: מתני' * האומר לבניו הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכס ראשון לירושלים כיון שהכניס הראשון ראשו ורובו זכה בחלקו ומוכה את אחיו עמו: גמ' * ש"מ * י"ש בריה א"ר יוחנן * כדרי לודון במצות קאמר בשלמא דאמנינהו מעיקרא שפיר אלא אי אמרת דלא אבנינהו מעיקרא לכתר דשחיט מי קא מתבנו והא תנן נמנין ומושכין יריהו ממנו עד שישחט ש"מ תניא נמי הכי * מעשה וקדמו בנות לבנים ונמצא בנות זריות ובנים שפלים: מתני' * ילעולם נמנין עליו עד שיהיה בו כוית לכל אחד ואחד * נמנין ומושכין את יריהו ממנו עד שישחט רבי שמעון אומר עד שירוק את הדרם: גמ' * מאי קמ"ל אה קמ"ל דאע"ג דאימני עליו חבורה זו חוזרת ונמנין עליו חבורה אחרת: נמנין ומושכין את יריהו עד שישחט וכו': אמר אביי מחלוקת לימשך דרבנן סברי יהודיות משה מחיותיה דשה ור"ש סבר * מהויתיה דשה אבל לימנות דברי הכל עד שישחט דאמר קרא * במכסת נפשות והדר תכוסו תניא נמי הכי נמנין ומושכין את יריהו ממנו עד שישחט רבי שמעון אומר נמנין * עד שישחט ומושכין עד שירוק הדרם: מתני' * בשלמא דחשבו צללו אמנינהו מעיקרא דלון לריבין מימי והיינו טעמא דשה לבית אבות לאו דלורימא שפיר אלא אי אמרת אינו משום כלאמנינהו מעיקרא אלא לריבין מימי דשה לבית אבות דלורימא אמאי מוכה אחיו עמו דפשיטא שלא המנה כולם קודם שמיטה מדקאמר הריני שוחט על מי שיעלה מכס ראשון: דעו

למותרו וניתי כמותר הפסח. ויבאש אנשים שנותרו להס פסח. מי או מעות פסח ויקחו להם כהמות וימנה כל אחד על שלו אס עלי צעל מוס היה הרי זה פסח ואס לאו הרי הוא כמות שהוא מותר הפסח שלמים ונאלל ליום ולילה: וניסי כמותר. וז"ל לקמן ד' וזה שמה פסח הוא וקא עביד עבודה כקדשים: קרבן נשים. לא נעי סמיכה: פסח כשפיכה. כמות מן המזרק לקיר המזבח כנגד היסוד דנפקא לך מתן עד דפסק מרס ונחך (שפ"ק) כמסכת ונחסי בפ' ד"ש (דף ל"ה). ובשלמים כתיב וזיקה שורק למרחוק מן המזרק למזבח ואין מתן אכזב אלא כחטאת דכתיב כה"ש בצלצבו אל כל שרר קרבנות שדס יתן לקיר מערבי וקיר דרומי: לכמהל נמי. בתמייה:

למותרו וניתי כמותר הפסח. ויבאש אנשים שנותרו להס פסח. מי או מעות פסח ויקחו להם כהמות וימנה כל אחד על שלו אס עלי צעל מוס היה הרי זה פסח ואס לאו הרי הוא כמות שהוא מותר הפסח שלמים ונאלל ליום ולילה: וניסי כמותר. וז"ל לקמן ד' וזה שמה פסח הוא וקא עביד עבודה כקדשים: קרבן נשים. לא נעי סמיכה: פסח כשפיכה. כמות מן המזרק לקיר המזבח כנגד היסוד דנפקא לך מתן עד דפסק מרס ונחך (שפ"ק) כמסכת ונחסי בפ' ד"ש (דף ל"ה). ובשלמים כתיב וזיקה שורק למרחוק מן המזרק למזבח ואין מתן אכזב אלא כחטאת דכתיב כה"ש בצלצבו אל כל שרר קרבנות שדס יתן לקיר מערבי וקיר דרומי: לכמהל נמי. בתמייה:

